

II

Se apropia momentul decisiv. De-acum, depindea de junță dacă avea să se facă sau nu revoluția, așa că junta era la strîmtoare. Le trebuiau mai mulți bani ca niciodată, iar banii erau greu de găsit. Patriotii își dăduseră și ultimii bănuți și nu mai aveau de unde să scoată alții. Lucrătorii de la căile ferate, peoni fugiți din Mexic, contribuiseră cu jumătate din salariile lor oricum de mizerie. Dar nu era de ajuns. Istovitorii ani de activitate conspirativă de subminare a puterii începeau să dea roade. Venise clipa. Era în joc soarta revoluției. Încă un imbold, încă un efort eroic, și balanța avea să încline în favoarea victoriei. Știau la ce să se aștepte de la Mexic. Odată pornită, revoluția își va urma cursul de la sine. Întreg angrenajul clădit de Diaz se va prăbuși ca un castel din cărți de joc. Cei de la graniță erau gata să se ridice la luptă. Un yankeu aflat în fruntea a o sută de sindicaliști nu aștepta decît un semn ca să treacă granița și să înceapă cucerirea sudului Californiei. Numai că aveau nevoie de arme. Și, de-aici pînă la Atlantic, junta menținea legătura cu toți – aventurieri de rînd, mercenari, bandiți, sindicaliști americani nemulțumiți, socialiști, anarhiști, mardeiași, exilați mexicani, peoni fugiți din robie, mineri biciuiți din țarcurile din Coeur d'Alene și Colorado, care voiau să lupte mai ales ca să se răzbune, tot talmeș balmeșul de răzvrătiți din această lume modernă și cumplit de încîlcită – și toți aveau nevoie de arme. Arme și muniție, muniție și arme, iată veșnicul și necurmatul lor strigăt.

Era de-ajuns să treci peste graniță această mulțime pestriță, falită și răzibunătoare și revoluția

pornea. Vama și porturile de acces din nord urmau să fie cucerite. Diaz n-avea cum să le facă față. N-avea să îndrăznească să își dirijeze grosul armatelor împotriva lor, fiindcă trebuia să apere sudul. Iar pîrjolul se va întinde oricum și în sud. Oamenii se vor răscula. Vor cuceri oraș după oraș. Statele se vor prăbuși unul după altul. Și la sfîrșit, armatele victorioase ale revoluției vor înconjura din toate părțile însuși Ciudad de Mexico, ultima fortăreață a lui Diaz.

Numai de-ar fi avut bani. Oameni aveau, toți dornici de acțiune și gata să pună mîna pe arme. Știau și negustori care le-ar fi vîndut și adus muniția. Dar grija cu care truseră ca revoluția să ajungă pînă aici vlăguise cu totul junta. Chel-tuiseră pînă la ultimul dolar, consumaseră toate resursele, storseseră fiecare patriot muritor de foame de tot ce avea, iar marea aventură încă mai atîrna în cumpănă. Arme și muniție! Batalioanele de zdrențăroși trebuiau să fie înarmate. Dar cum? Ramos se tînguia după proprietățile confiscate. Arrellano își căina nechibzuința risipitoare din tinerețe. May Sethby se întreba dacă lucrurile ar fi stat altfel în caz că junta ar fi fost mai chibzuită pe vremuri.

— Cînd te gîndești că libertatea Mexicului a ajuns să depindă de niște mii de dolari amărîte! spuse Paulino Vera.

Pe toate chipurile se citea disperarea. Ultima lor speranță, José Amarillo, recent convertit la cauză și care le promisese bani, fusese capturat la *hacienda* lui din Chihuahua și împușcat dinaintea peretelui propriului grajd. Vestea tocmai ajunsese la ei.

Rivera, care stătea în genunchi și curăța podeaua, cu brațele dezgolite și mînjite cu apă

murdară și clăbuci, ridică privirea și rămase cu peria în aer.

— Cinci mii de dolari ar fi de-ajuns? întrebă el.

Cei din jur se uitară uimiți unii la alții. Vera dădu din cap și înghiți în sec. Nu putea să deschidă gura, dar îl năpădi pe loc o încredere nețarmurită.

— Comandați armele, zise Rivera, după care se făcu vinovat de cel mai lung șir de cuvinte pe care îl auziseră ceilalți vreodată de la el. N-avem prea mult timp. În trei săptămîni, v-aduc cele cinci mii. E bine. Cei care luptă o să aibă parte de vreme frumoasă. Și mai mult de-atîta nu pot să fac.

Vera se strădui să-și domolească încrederea. Era ceva de necrezut. De cînd intrase în hora revoluției, prea multe speranțe dragi i se năruiseră. Îl credea pe acest jerpelit care făcea curat pentru revoluție și totuși nu îndrăznea să creadă.

— Ești nebun, spuse el.

— În trei săptămîni, răspunse Rivera. Comandați armele.

Se ridică în picioare, își aranjă mînele de la cămașă și își puse haina.

— Comandați armele, spuse el. Eu trebuie să plec.

III

După multă agitație și alergătură, o grămadă de telefoane și de vorbe aspre, în biroul lui Kelly se ținu o ședință la ceas de noapte. Kelly nu-și mai vedea capul de treburi și mai avusese și ghinion. Îl adusese pe Danny Ward tocmai din New York și aranjase ca acesta să lupte cu Billy Carthey, ziua meciului fusese stabilită peste trei săptămîni, iar de două zile Carthey zăcea în pat,

grav accidentat, lucru pe care Kelly avusese grijă să-l ascundă de cronicarii sportivi. Nu găsisese pe nimeni care să-l înlocuiască. Kelly înroșea firul telegrafului, contactîndu-i pe toți boxerii de categorie ușoară din Est, dar toți aveau contracte și lupte deja programate. Iar acum se ivise o rază de speranță, chiar dacă una slabă.

— Ai al naibii de mult tupeu, îi aruncă el lui Rivera după ce-l privi scurt imediat ce rămaseră singuri.

În ochii lui Rivera se citea o ură ucigătoare, dar chipul îi rămase indiferent. Nu spuse decît atît:

— Pot să-l dobor pe Ward.

— De unde știi? L-ai văzut vreodată cum se bate?

Rivera clătină din cap.

— Te bate cu o mîna la spate și cu ochii închiși.

Rivera înălță din umeri.

— N-ai nimic de spus? lătră impresarul de box.

— Pot să-l dobor.

— Dar, la urma urmei, cu cine ai mai luptat tu pîn-acum? îl întrebă Michael Kelly.

Michael era fratele impresarului și administra casele de pariuri din Yellowstone, unde scotea bani frumoși din meciurile de box.

Rivera se învrednici să-i arunce o privire aspră, dar nu răspunse.

Secretarul impresarului, un tînăr elegant, cu un aer sportiv, rîse disprețuitor.

— Ei, pe Roberts îl știi, sparse Kelly tăcerea apăsătoare. Trebuie să apară din clipă-n clipă. Am trimis după el. Stai jos și așteaptă, deși, după cum arăți, n-ai nici o șansă. Nu pot să dezamăgesc publicul cu un meci încropit pe

genunchi. Doar știi că locurile de lângă ring se vînd cu cînșpe dolari.

Cînd apăru și Roberts, se vedea clar că e ușor cherchelit. Era un bărbat înalt, zvelt și cu mișcări leneșe, care mergea și vorbea agale, relaxat și tărăgănat.

Kelly intră direct în subiect:

— Uite ce e, Roberts, te laudai că tu l-ai descoperit pe mexicanul ăsta mic. Știi că Billy Carthey și-a rupt mîna. Ei, și astăzi mititelul ăsta măsliniu cutează să dea buzna aici și să îmi spună că intră el în locul lui Carthey. Ce zici de asta?

— E-n regulă, Kelly, veni lent răspunsul. Băiatul știe să se bată.

— Și bănuiesc că acum o să-mi zici că poate să-l și doboare pe Ward, răbufni Kelly.

Roberts stătu și cumpăni o vreme.

— Nu, n-o să-ți zic asta. Ward e-un boxer de mîna-ntîia și-un maestru în ring. Dar n-o să-l doboare cu una, cu două pe Rivera. Îl știu pe Rivera. Nimeni nu-i poate găsi punctul slab. N-are nici un punct slab – nu unul pe care să i-l fi putut găsi eu. Și lovește cu amîndouă mîinile. Lovește de te ametește din orice poziție.

— Lasă asta acum. Mie zi-mi dacă poate să facă spectacol. Ai pregătit și-ai antrenat boxeri de cînd te știi. Îmi scot pălăria în fața judecății tale. Poate să facă un spectacol care să merite banii dați pe bilet?

— Sigur că poate – și, pe deasupra, o să-i și dea mult de furcă lui Ward. Tu nu-l știi pe puștiul ăsta. Eu, da. Eu l-am descoperit. N-are nici un punct slab. E un diavol. Dacă te-ntreabă cineva, să știi că-i ca o zvîrlugă. O să-l facă pe Ward să dea tot ce poate din el, dinaintea unui talent local care o să vă ridice pe toți în picioare. N-o să zic acum c-o să-l doboare pe Ward, dar o să

dea așa un spectacol, de-o să știți cu toții că de băiatul ăsta chiar o să se-aleagă ceva.

— În regulă, zise Kelly și se întoarse spre secretarul lui: Sună-l pe Ward. L-am avertizat să apară dacă zic eu că e cazul. E peste drum, la Yellowstone, face ridicări de la piept și se dă simpatic, mai spuse și se întoarse spre antrenor: Vrei ceva de băut?

Roberts sorbi din cocteil și începu să se confeseze:

— Nu ți-am povestit niciodată cum l-am descoperit pe afurisitul ăsta mic. A apărut acum vreo doi ani la mine la sediu. Eu îl pregăteam pe Prayne pentru meciul cu Delaney. Prayne e rău al naibii. Nu-i stă în fire să aibă milă de cineva. Și-a stîlcit în bătaie partenerul de antrenament și de-acuma nu mai găseam nici un băiat care să vrea să lucreze cu el. Atunci l-am văzut pe puștiul ăsta mexican lihnit de foame, care se învîrtea pe-acolo și, îți dai seama, eram disperat, așa că l-am luat, i-am pus niște mănuși în mîini și l-am aruncat în ring. Era îndîrjit și proaspăt, dar tare slab. Și habar n-avea cu ce se mănîncă boxul. Prayne l-a făcut zob. Dar s-a ținut pe picioare două reprize dezgustătoare, după care a leșinat. De foame, nu de altceva. Bătut măr! Abia dacă mai puteai să-l recunoști. I-am dat o jumătate de dolar și o masă zdravănă. Păcat că nu l-ai văzut cum înfuleca! Nu băgase nimic în gură de două zile. De-acuma, gata, mă gîndesc eu, nici că mai calcă pe-aici. Dar a doua zi îl și văd că apare, învinețit și înțepenit, dar dispus la încă o tură și o masă zdravănă. Cu timpul, s-a descurcat tot mai bine. Un boxer înnăscut, pe cuvînt. Și nici nu-ți închipui cît e de rezistent. N-are milă. E ca un sloi de gheață. Și, de cînd îl știu, nu l-am auzit niciodată rostind unsprezece